

tillidsft i alt henved 30 Handelssteder — og altsaa derigjennem opfyldte en af Forbrugernes første og billigste Fordringer til al Handel, at gjøre Varen let tilgængelig. At Handelsmændene ved Siden deraf imod Lovens Bud gjorde deres Filialhandeler til Ripper og Smugkroer, falder jo i Principet ikke Loven til Last, men dels dem selv og dels et mangelfuldt Polititilsyn, dette Sidste objektiøt og ikke subjektivt forstaaet.

Handelsmændene synes ogsaa længe at have erkjendt det Feilagtige i denne Tilstand, men have ikke ment at kunne komme ud over den, skjøndt en af dens egen Midte allerede tidligt gav dem et smukt Exempel i saa Henseende. Men i 1872 indkom paa ny et Andragende til Lagtinget (hvorfra Lades usagt) om, at der maatte blive truffet Foranstaltninger til Standsningen af Brændevinsdrikingen; Lagtinget gif til Regjeringen, denne forelagde et Lovforslag, som Lagtinget behandlede og vedtog; Regjeringen er nu kommen til Rigsdagen for at faae sit Forslag behandlet og endelig vedtaget her, saa der kunde komme en ny Lov ud for Færøerne om Brændevins-Handel og Udsjænkning.

Nærværende Lovforslags Opgave er altsaa ikke den at ordne Forholdene paa Færøerne med Hensyn til Spiritushandelen paa en efter Sagens Natur og de lokale Omstændigheder i og for sig hensigtsmæssig Maade; men det har efter fælles Samraad mellem Lagtinget og Regjeringen sat sig den Opgave at standse Brændevinsdrikingens Overhaandtagen paa Færøerne. Det er let at enes om, at dette er et smukt Formaal; men det har været umuligt at enes om, at det er et godt, sundt og rigtigt Lovgivnings-Gjænne. Man er dog enig om at fremme Lovforslaget, idet man fra alle Sider lægger saa megen Vægt paa Lagtingets Mening, at man af Hensyn til dets stærkt udtalte Ønske ingen Hindring vil lægge i Veien for en Skærpelse af visse Bestemmelser i Loven af 3die Marts 1860. Enigheden strækker sig, som det vil ses, af Mindretallets Botum, dog ikke længere end til dette rent Almindelige; thi medens Mindretallet holder sig til Regjeringsudkastet med en i Flertallets Dine mindre væsentlig Ændring, ser Flertallet sig ikke i Stand hertil, men maa kræve væsentlige Ændringer, idet det i Retning af Skærper kun kan gaa med til trende Ting, som ere: at det gjøres afhængig af de kommunale Forstanderskaber, hvormange og hvilke Udsalgssteder der herefter skal være indensfor hverts Omraade, at Muikterne for Lovens Overtrædelse forhøjes, og at Bevillingernes Gyldighed gjøres periodisk, medens det i Dvrigt vil bringe Lovforslaget i nogenlunde Overensstemmelse med Rigets Lovgivning paa dette Omraade. Men ogsaa et andet Hensyn har gjort sig gjældende i Udvalget, idet Flertallet ikke kan erkjende, at der i Regjeringens Forslag er taget et saa fylldigt Hensyn til Lagtingets Ønsker, som dette vistnok burde kunne vente, skjøndt man i Dvrigt indrømmer, at hverken for Regjeringen eller Rigsdagen kan Lagtingets Forhandlinger og Afstemninger tillægges afgjørende, men kun veiledende Betydning. Den egentlige Motivering heraf og af Ændringsforslagenes Sammenhæng indbyrdes har man troet rettest at henvise til den mundtlige Forhandling.

Til § 1.

Det kan ikke erkjendes af Flertallet, at Forhøielsen af den aarlige Afgift enten ligger som Nødvendighed i Sagens Natur eller i Lagtingets Ønsker Sagen angaaende, hvorfor der stilles Forslag om, at Hensynet dertil skal gaa ud af Loven.

Flertallet anser det ligeledes for u hensigtsværende, for Færøernes Befolkning at tynge Salget af Spiritus der oppe i en uforholdsmæssig Grad mere end her nede, men antager, at efter Omstændighederne vil det være rigtigt at safsætte væsentligt de samme Byrder og Afgifter, der svares her, og henvise som den egentlige Garant imod Rippe- og Smugkrovesenet til Kommunerforstanderskabernes foreslaede Myndighed, hvorfor der stilles Ændringsforslag om 200 Kroners „Kjendelse“ for Bevillingen, i Stedet for som nu 40 Kr.

Flertallet maa ganske tiltræde Lagtingsudvalgets Mening, at der ingen Grund er til at belaste eller trykke og hindre Brændevinsudffæentningen yderligere, end fket er i Lov af 3die Marts 1860 § 3, og det stiller derfor Forslag om, at Paragrafens andet Stykke skal gaa ud.

Flertallet erkjender, at der i et Forslag, som Lagtingets Udvalg stillede, og som i Thinget negtedes udstemt med 8 Stemmer mod 5, men som Regjeringen ganske har ubeladt, opfyldtes et saare billigt Krav fra Kommunerens Side paa at faae en afgjørende Indflydelse paa, hvormange og hvilke Udsalg af Spiritus, man i Kommunen vilde have, hvilket ogsaa kun er en Ligestillelse med det øvrige Riges Kjøbstadkommuner (jfr. Lov 23de Mai 1873 § 9), og stiller derfor Forslag om atter at optage denne Bestemmelse lidt forandret, hvorimod man ikke har kunnet forlige sig med Justitsministerens Indgriben i disse Forhold.